

R H E T O R I C Æ
LIBER II.

D E A C T I O N E .

CAPUT I.

ACTIO est apta elocutionis enunciatio.

(Definitum est ACTIO sic ab agendo dicta, *notatione a* *subjecto*, quia præcepta præscribit ac continet, quomodo Oratio artificiose conscripta, & troporum atque figurarum luminibus decore exornata, convenienti vocis, vultus & gestus moderatione sit peragenda sive enuncianda. Cujus quidem usus in communi dicendi genere ac munere Oratorio est omnium præstantissimus & vel maxime necessarius, cum Actio, quod ex Cic. lib. de Oratore postremo refert Tullius lib. 2. Rhet. cap. 1. in dicendo una dominetur, & sine hac summus Orator esse in numero nullo possit: mediocris hac instructus summos sæpe superarit. Id quod constat exemplo *Hortensii*, cujus Oratio in dicendo vehemens fuit & accurata, scripta non item: & *Balbæ*, qui longe melius dixit, quam scripsit, teste Cic. in Br. Ipsi etiam Demosthenis dicendi alioqui Magistri, in quo quod Val. Maximus l. 13. c. 10. in fine, de ipso fert judicium. magna pars Demosthenis abest, quia legitur potius, quam auditur. Quo de videatur Claud. Minos. in comm. sup. c. 2. l. 2. Rhet. Tullii. Et quidem verissime. Nam in voce, vultu, gestu & omnibus, quæ sunt actionis, inest quædam vis natura data. Cic. 3. de Orat. quare etiam hac imperiti, hac vulgus, hac denique barbari maxime commoventur. Verba enim neminem movent nisi eum, qui ejusdem linguæ societate conjunctus est, sententiæque sæpe acutæ, non acutorum hominum sensus prætervolant: Actio autem, quæ præ se motum animi fert, omnes movet: iisdem enim omnium animi motibus concitantur, & eos iisdem notis & in aliis agnoscunt, & in se ipso judicant. Voell. gen. artific. comp. Orat. cap. 17. id quod exemplo Theodori Tragicæ histrionis Aristoteles tr. de arte dicendi ad Theodect. & lib. de Poetis ostendit, cujus actionem cuivis Oratori oportet. Vide Claud. Min. alleg. loc. Actionem Fabius ut plurimum *Pro-*
nun-

LIBER II
nunciationem nomi
ni Ramzi. At inco
Cum actio non in
mam fit ore & voc
Definitio. Definitio
Genus omnium sub
Forma subjecto exp
quia in Oratore ve
enunciatio. Actio
enunciatio, ad exp
dam, qui in conven
tius & gestus moder
eloquendi comes &
stans e voce atque
Orat. & in Orat. ad
ho est ex rerum &
ratio, 1. de Invent
sus moderatio cum
dices: Actio est po
nuncianda. De a
pta duntaxat quam
traditis etiam veri
petua & inviolata
are velle.)

1. Consistit
gestus.

(Divisio hæc Actio
tur autem a Fabio
nium & oculorum
reat, altera (gestus
omnis fere cognitio
in Orat. perfect. ub
Primum autem in
(quia vox est una, q
sistinet. Cicer. 1.
convenet. 3. de Orat.

enunciationem nominat, quem sequitur Talæus & in communi Ramæi. At inconvenientius est nomen, cum sit angustius. Cum actio non in sola pronuntiatione consistat, quæ potissimum fit ore & voce, sed & vultu & gestu perficiatur. *Hæc de Definito.* Definitio ipsa constat forma sive differentia specifica. Genus omissum subintelligitur, (altera) scilicet Rhetoricæ pars. Forma subjecto explicatur quale est, Elocutionis enunciatio, quia in Oratione venuste tropis & figuris exornata, legitime enuncianda, Actio tota occupatur. Dicitur autem *apta* enunciatio, ad exprimendum scilicet legitimum ejusdem modum, qui in convenienti non solum pronuntiationis sed & vultus & gestus moderatione consistit: Unde & a Cicerone Actio eloquendi comes & quasi corporis quædam eloquentia constans e voce atque metu, item sermo corporis dicitur, 3. de Orat. & in Orat. ad Brut. ab eodem sic definitur: *Pronuntiatio est ex rerum & verborum dignitate vocis & corporis moderatio*, 1. de Invent. & *Pronuntiatio est vocis & vultus & gestus moderatio cum venustate* lib. 1. ad Heren. Si mavelis, sic dices: *Actio est posterior Rhetoricæ pars de elocutione apte enuncianda.* De aliis anxie hic non disputabimus. Præcepta duntaxat quam brevissime notabimus. Præsertim cum eruditis etiam veris supervacaneum videatur constantia, perpetua & inviolata Actionis præcepta præscribere & inculcare velle.)

CAPUT II.

I. Consistit Actio in moderatione vocis & gestus.

(Divisio hæc Actionis bimembris est a subjecto. Traditur autem a Fabio l. 11. c. 2. & ab eodem objectis duobus aurium & oculorum illustratur, quod pars (vox) aures moveat, altera (gestus) oculos, ut per quos sensus ad animum omnis fere cognitio perveniat. Habetur eadem apud Cic. in Orat. perfect. ubi Actionem constare dicit voce & motu. Primum autem in Actione sibi locum jure vendicat vox: Quia vox est una, quæ maxime eloquentiam commendat vel sustinet. Cicer. 1. de Orat. & Actionis maximam partem obtinet. 3. de Orat.)

II. Vo-

H. Vocis moderatio 1. in pronunciandi æqualitate 2. in varietate perficitur.

(Vocis equidem mutationes totidem sunt, quod animorum, qui maxime voce commoventur. Itaque Orator quem a sese affectum videri & animum audientis moveri volet, ita certum adinovebit sonum. Quomodo vero ad animum auditoris commovendum informanda vox, id vel difficile est in specie præscribere, vel inutile, cum cuius vox sua naturalis, quæ consuetudine quotidiana assuefacta difficulter immutari & certis legibus adstringi potest. Dico *difficulter*, cum exercitatio sedula, quicquid est pravæ assuefactionis, adscititia quasi arte tollere aut emendare possit. Quin & Demosthenem *ισχυροφωνία*, vocem tenuem studio & usu emendasse historiæ referunt. Generalia interim ea de re præcepta præscribi possunt, & pro re nata a quovis dicendi perito attendenda. Eaque nos cum *Fab. lib. 11. cap. 3.* ad duo generalia capita reduximus, *pronunciandi scilicet æqualitatem & varietatem*, ad quæ specialiora, alia quæ ab aliis operose inculcantur, revocari possunt.

III. Æquabilitas in paribus sermonis spatiis ac sonis consistit.

Itaque

1. In pronunciatione non miscenda longa brevibus, gravia acutis, elata submissis, sed æqualiter omnia proferantur.

Sic enim sermo subsultaret imparibus spatiis & sonis, & inæqualitate horum omnium tanquam pedum claudicaret, sicut *Claud. Minos ex Fab. alleg.*

2. Pronunciatio sit clara sive expressa, distincta, expedita, tarda.

(*Clara*, ut ab omnibus audiri possit. *Distincta*, ut singulæ partes sententiæ & clausulæ dignosci possint. *Expedita*, ut absque hæsitacione & impedimento proferre possint. *Tarda*, ut res, de qua verba facienda, penitus apud animum cogitata, & significantius efferri, & melius ab auditoribus percipi & vehementius eosdem movere possit. *Præ-*

sipi-

*ipiantia haud ju
non parum sapient
Ciceronem tardial
ca. Non sit aures
doctrinam decora
mente sonus erit.)*

IV. Varietas i
secundum varie

1. Vox neq
neque unifona,

(Nam: *Submiss*

Contra omnia clamo

qua Spiritus ac sonus

lib. 1. cap. 1. Nihil

perniciosius, quam

Orat. Varietatis a

vis. Talz alleg. 1.

2. Vox gra
contentior fiat

3. In voce
cantus obscuri

(Præcepit hoc

sed obscurus, qu

mothene & Æsch

auditorum animis

est cantus apertus, n

Min. comm. Rbet. 1.

4. Contenta
leniter: inclinata

(Est hoc præcept

num vero hæc eff

Orat. telte, e tribus

ti, & circumflexo de

Min. com. Rbet. 1. 2

scilicet atrociter

impetantia haud iuste agit. Tardi vero & maturi sermones non parum sapientia habent. Eurip. in Phœniss. Unde & Ciceronem tardiuscule solitum pronunciare, meminit Seneca. Non fit autem nimis tarda nec nimis præceps, sed mediocritatem decoram fervet. Secus si fuerit, vacuus sine mente sonus erit.)

IV. Varietas in vocis intentione & remissione secundum varietatem affectuum consistit.

1. Vox neque sit gravissima, neque acutissima, neque unisona, sed iusta varietate moderata.

(Nam: *Submisso illo murmure omnis debilitatur intentio: Contra omnia clamose dicere insanum esto, & Monotonia (una qua spiritus ac soni intentio) aequalitati contraria. Talæ. Rhet. lib. 1. cap. 1. Nihil est utilius, quam crebra mutatio: nihil est perniciosius, quam effusa sine intermissione contentio. Cic. 3. de Orat. Varietatis a vocalis moderatrix esse debet animi cogitatio. Talæ alleg. 1. 3.)*

2. Vox gradatim ascendat, & in progressu contentior fiat. TALÆ. alleg. loc.

3. In voce sit quæpiam modulatio & flexio cantus obscurioris.

(Præcepit hoc Cicer. 2. de Orat. sed tamen non apertus, sed obscurus, qui a summis non tantum Oratoribus, Demosthene & Æschine, fuit observatus, sed & magnam in auditorum animis voluptatem excitat. Fugiendus tamen hic est cantus apertus, ne legentes canere videantur. Vid. Claud. Min. comm. Rhet. 1. 2. c. 4.)

4. Contenta voce dicatur atrociter; submissa leniter: inclinata graviter: inflexa miserabiliter.

(Est hoc præceptum Ciceronis de Orat. perfect. Communium vero hæc effectuum vocis differentia, Cicer. 3. de Orat. teste, e tribus sonorum accentibus, acuto scilicet, gravi, & circumflexo desumitur, quam speciatim explicat Claud. Min. com. Rhet. 1. 2. c. 5. Contenta vox est, qua quippiam infectamur atrociter. Submissa vox est, qua leniter aliquid

& quasi

& quasi jocando pronunciamus. Inclinata vox est, qua graviter & cum dignitate aliquid pronunciamus. Inflexa vox est, qua misericordiam movere conamur. Atqui hæc generalium affectuum ad vocem exercendam & variandam spectantium est ratio, specialium in seqq. subjicietur.)

5. In miseratione vox sit flebilis, plena, interrupta, Cic. 3. Orat.

(Ut Orat. Græch. *Quo me miserum conferam? quo vertam? in Capitoliumne? at fratris sanguine redundat: in domum? matremne, ut miseram lamentantemque videam & abjectam?*)

In iracundia sit vox acuta, incitata, crebro incidens. Cic. *ibid.*

(Ut Philipp. 2. *O præclaram illam eloquentiam tuam, cum es nudus concionatus. Quid turpius? quid fœdus? quid supplicii omnibus dignius? num expectas, dum te stimulis fodiam? Hæc te, si ullam partem habes sensus, lacerat, hæc te cruentat Oratio &c.*)

In metu & verecundia sit vox contracta, demissa, hæsitans & abjecta. Cic. *ibid.*

(Talis est Phædria adolescentis visam Thaidem misere depereuntis, apud Terent. in *Eunuch. Act. 1. Sc. 2.* cum ait Phædria: *Totus Parmeno tremo horreoque postquam aspexi hanc. Vid. Tal. lib. 2. Rhet. c. 6.*)

In voluptate sit vox tenera, lenis, effusa, hilara, remissa.

(Qualis est Ænea apud Virg. lib. 1. *Æneid.* pictum in tapetis Troja excidium intuentis.

Constitit, & lachrymans: Quis jam locus, inquit, Achate.

Quæ regio in terris nostris non plena laboris?

En Priamus: sunt hic etiam sua præmia laudi:

Sunt lachrymæ rerum: & mentem mortalia tangunt, &c.)

In dolore sive commiseratione vox sit gravis, & imo pressu ac sono obducta.

(Sic

Sic Cic. in P
ta fere hors cum
predire, involut
teterimam nobis
letudinis, quod
tis silere curare?

In blandien
levis & submi
Confer. & TA

Mene fugis?
(Quando alius
Per convulsia

Atque hæc di
optimum esse cer
quæ flexus omne
simul in omnia p
citatio sedula, ve
vitium huic mo
ferunt. Vid. T

Quæ vitia in
tur Melch. Jun
cap. 24. quæ a fi
discipulis enarra
tum quam maxi

1. Gestus
2. præcipuoru
matione perf

(Est hæc alt
Adio a Talzo ca
1994 per Syneci

Sic Cic. *in Pison.* Meministine cœnum, cum ad te quinta fere hora cum Pifone venissem, nescio, quo e gurgustio te prodire, involuto capite, soleatum? & cum isto ore foetido teterrimam nobis popinam inhalasses, excusatione te uti valetudinis, quæ diceret, vinolentis te quibusdam medicamentis solere curari? &c.

In blandiendo, fatendo, satisfaciendo sit vox levis & submissa. *Vid. QUINTIL. lib. 3. cap. 11. Confer. & TALÆ. l. alleg.*

Sic Virgil. *Æneid. 4.*

*Mene fugis? per ego has lachrymas dextramque tuam, te,
(Quando aliud mihi jam miseræ nihil ipsa reliqui)
Per connubia nostra, per inceptos hymenæos, &c.*

Atque hæc de vocis moderatione: ad quam exercendam optimum esse censet Fabius ediscere quam maxime varia, quæ flexus omnes habent, eaque quotidie ita dicere, ut simul in omnia paremur. Quantum enim hic valeat exercitatio sedula, vel solius Ciceronis exemplo constat, quem vitium huic moderationi contrarium feliciter emendasse referunt. *Vid. Talæum l. alleg. cap. 6.*

Quæ vitia in specie sint pronuntiationis, ea fuse exequitur *Melch. Junius*, vir Clariss. & artis dicendi præcept. *cap. 24.* quæ a fidelibus Magistris legi, & inter repetendum discipulis enarrari, ostenso correctionis modo, operæ præmium quam maxime fuerit.

CAPUT III.

I. Gestus moderatio 1. totius corporis, 2. præcipuorum membrorum legitima conformatione perficitur.

(Est hæc altera Actionis pars, *ἡ ἕξοχή* Synecd. Actio a Talæo *cap. 7. lib. 2. Quintil. lib. 11. cap. 3. ἡ ἕξοχή* per Synecdoch. partis dicta, quia gestus corporis

Actioni convenientior, quam vocis moderatio, eo quod præcipue in sensum oculorum occurrat, qui omnium acerrimus, & sic vehementius etiam moveri possit, juxta illud Horatii in arte Poetica:

*Segnius irritant animos demissa per aurem,
Quam quæ sunt oculis subjecta fidelibus.*

Commendat hanc actionis partem *Talæus loc. alleg.* ab adjuncta dignitate & præstantia per comparisonem præstantiorum effectorum, idque 1. ab adjuncta insita eidem vi naturali effectis comprobata, quod & imperiti, & vulgus, & barbari, maxime eadem commoveantur. Cum verba neminem, nisi eum, qui ejusdem linguæ societate conjunctus sit, gestus vero, qui præ se animi motum ferant, omnes movere possint. Quod verius tamen & rectius toti actioni nos accommodavimus *sub cap. 1.* Deinde ab inductione comparat disparat. 1. Pantomini, qui solo gestu sine voce omnia spectantibus, etiam diversiss. linguarum significare potuerit. 2. Bestiarum, quæ signis affectus suos enunciare soleant. 3. Rerum inanimatarum, cum & picturæ & imagines tacite loquantur. Quæ collatio tamen præstantiæ locum tantummodo habet, si variarum gentium linguas dispares habentium ratio habeatur. Non vero si unius & ejusdem nationis, quæ unica promisque lingua utatur: ubi major certe vocis legitime moderatæ efficaciam ac præstantiam quam gestus, quod recte monet *Claud. Minos comment. l. 1.*

II. Totius corporis conformatio in convenienti naturali accommodatione consistit, ut nihil in gravitate desit, nihil in gestu supersit.

Itaque

1. Omnis corporis motus verbis et sententiis congruat.

Accom-

(Accommodat
ad vocis flexione
quod Cic. 3. de
b. 1.)

2. Gestus n
commodetur,

(Gesticulatio et
Talæus exemplis
bus fuit, ut & f
set Titius. Cicer
in motu & gest
esset Cicero refer
ma saltatricula n
alleg. c. 8. Tale
suis istis, qui p
cathedris sacris
tores.)

3. Status co
ctus & excell

(Requisitum
tavit. Cujus ra
tura

Os homini
Jussit, &

Ovid. 1. Met
Omnis enim mu
probat exemplo
tem toto corpor
runt. Videatur.

III. Membra
conformari ce

(Accommodandus siquidem gestus corporis non solum ad vocis flexionem, sed etiam ad sententiæ varietatem: id quod Cic. 3. *de Orat.* præcipit. Vide Claud. Min. *comm. b. 1.*)

2. Gestus magis ad sensus, quam ad verba accommodetur, ut gravitas servetur.

(*Gesticulatio enim omnis est ridicula*, id quod probat *Talæus* exemplis Titii, qui tam mollis et solutus in gestibus fuit, ut & saltatio quædam nasceretur, cui nomen esset Titius. Cicero *dial. de clar. Orat.* & Hortensii, quem in motu & gestu plus artis habuisse quam Oratori satis esset Cicero refert, unde & Dionysia gesticulatoria notissimæ saltatriculæ nomine nominatus, Gell. *lib. cap. 5.* Talæ. *alleg. c. 8.* Tales gesticulatores hodie e Pontificiis & Jesuitis istis, qui potius histriones, aut funambulos agere in cathedris sacris videntur, quam Oratores & Concionatores.)

3. Status corporis fit secundum naturam erectus & excelsus.

(Requisitum hoc *Talæus cap. 8.* e Cicero & Quintil. notavit. Cujus rationem ducit 1. a causa naturali. Quia natura

*Os homini sublime dedit cælumque tueri
Jussit, & erectos ad sidera tollere vultus.*

Ovid. 1. Metamorph. 2. a contrar. adjunct. *turpitudine.* Omnis enim mutatio & vacillatio est indecora, id quod probat exemplo *Curionis*, quem, quod in utramque partem toto corpore vacillaret, ex lintre loqui facile notarunt. Videatur. Quintil. *lib. II. cap. 3.*)

III. Membrorum moderatio corporis statui conformari certa ratione debet.

Itaque

1. Gestus capitis cum statu corporis sit consensuaneus.

(Est enim caput pars corporis præcipua; statum igitur ejusdem præcipue imitabitur. Facit enim ad significationem decoris, ut rectum & secundum naturam sit. Nam & demisso capite humilitas & modestia significatur, & supino arrogantia, & in latus inclinato languor, & præduro ac rigente barbaria quædam mentis ostenditur, ex Quintil. Claud. Min. *comm. Rhet. lib. 2. c. 9.*)

2. Aspectus eodem, quo corporis gestus, vertatur.

(Exceptis iis, quæ aut damnare, aut non concedere, aut removere oportebit, ut videamur aversari. Talæ, ex Quintil. *l. 2. cap. 9.* Ubi nota ex eodem 1. Solo capite gestum facere, aut frequenter facere, vitiosum esse. 2. Frontem in dolore ferire Ciceroni oratorium, Fabio autem scenicum videri.)

3. Vultus præter decorum non mutetur.

(Vultus est imago sive tacita significatio animi, oculi ejusdem sunt indices, unde vultus a volendo dicitur, quod voluntatis index fit. Non potest igitur animus occultari, quin in ipso vultu conspiciatur. Hic igitur maxime cavendum, ne quid vel ineptum, vel vultuosum, hoc est, immoderatum, præter decorum & nimis vultu affectatum: ne quis vel lætitia frontem nimis exporrigat, vel in mœrore ac tristitia plus justo contrahat. Itaque 1. *Oculorum* magna debet esse moderatio, qui quot animi motus sunt, tot significationes & commutationes habent, *Talæ. ex Cic. de Orat. perfect. Oris* 2. non nimium mutanda species, ne aut ad ineptias, aut ad pravitatem aliquam deferamur, *Cic. de Orat.*

Narus 3. nec
da, nec digi
genda. *Labr*
ca, nec abstru
pene ad aures
isdem vox sit
mentum pectori
reiterato vel all
cum adulationis
& gestum hun
ciunt: Sed sunt
ducit *Quint.*

4. Brachia

(Si tamen
fit, brachium
Talæ. lib. 2. c.

5. Manus

(Maxima
cum pene ipsa
his actio; *Cic*
cum cæteræ
prope ipsa loq
mus, quod no
cit, sed dextra
manuum est ad
est scenicorum.

6. Digni

(Est enim &
præcipue cum m
licem contrahit
& gestus est in

Nares 3. nec corrugendæ, nec inflandæ, nec movendæ, nec digito inquietandæ, nec frequenter emungendæ. *Labra* 4. nec male porrigenda, nec scindenda, nec abstringenda, nec diducenda, nec in latus & pene ad aures trahenda, nec fastidio replicanda & ex eisdem vox altera tantum parte dimittenda. Nec 5. *mentum* pectori affigendum. Nec denique 6. *humeri* reiterato vel allevandi vel contrahendi, sic enim in habitum adulationis, admirationis et metus se transformant, & gestum humilem, servilem, & q. fraudulentum faciunt: Sed sint æqui & recti. Quæ omnia pluribus ducit *Quint. sap. alleg. loc.*)

4. Brachiorum projectio sit moderata.

(Si tamen speciosius quiddam & uberius dicendum sit, brachium procerius projiciendum dicit ex *Quintil. Talæus lib. 2. cap. 10.*)

5. Manus decenter extendantur.

(Maxima namque gestus vis in manibus sita est, cum pene ipsam verborum copiam persequantur, & sine his actio; *Cic. & Quintil. testib.* trunca sit ac debilis, cum cæteræ partes loquentem adjuvent, manus vero prope ipsæ loquantur, *Talæ cap. 10.* Sinistra tamen manus, quod notat *id. ibidem* nunquam sola gestum facit, sed dextra sese frequenter accommodat. *Junctio* vero *manuum* est addubitantium & ingemiscientium. *Complosio* est scenicorum. *Gesticulatio* nimia fatuorum.)

6. Digni decore adhibeantur.

(Est enim & in digitis singularis gestus quidam, præcipue cum medius digitus, tribus explicatis, in pollicem contrahitur, duoque medii sub pollicem veniunt, & gestus est instantior, & tribus pollice pressis, index

ille explicare solet. Habet autem potissimum locum in exprobrando, indicando, vocando, demonstrando, mirando, abominando, &c. de quibus consule *Quintilian.* & *Cicer.*)

7. Pectus & venter non projiciatur.

8. Femur venuste feriat.

(Decet enim hoc indignatos, excitat auditorem, & oratoribus usitatum, vid. *Quint. lib. II. c. 3.*)

8. In pedibus status rectus observetur.

(In dextrum namque ac lævum latus vacillare alternis pedibus insistendo ridiculum est. *Suppletio* pedum inconvenienter adhibita histrionica est. In contentionibus tamen & incipiendis & finiendis opportuna est. *Discursatio* ineptissima est, unde *Flavius Virgilius*, cum adversarius multum discurrisset, venuste eum rogavit, quot millia passuum declamasset. *Incessus* Oratori nonnunquam, quanquam rarius, permissus est. De quibus omnibus consule *Quint. sep. all. loc.* e quo nos hic filum & ductum Tales secuti, qualiacunque decerpimus. Reliqua acutis dicendi magistris operosius inculcanda relinquimus.)

INDEX.

A
Actio
Addubitatio
Ænigma
Etiologia
Ακρίτιος
Ακρόγεια
Anadiplosis
Anaphora
Anamorphosis
Antihypophora
Antiphrasis
Antitheta
Antonomania
Apologi
Aposiopesis
Apostrophe
Aspectus
Assumptio
Αστυμιος
Asyndeton
Αυτονομία

B.
Brachiorum pro

C.
Charientismus
Chronographia
Climax
Communicatio
Commotatio
Comparatio
Concessio
Congeries
Contentio

D.
Διαλογισμός
Definitio